

(Втор. XVII 5) свидѣтелитѣ първи наченали да хвърлятъ камъни. За лекостъ, тий си съблѣкли дрѣхитѣ и турили да се пазятъ при нозѣтъ на нѣкой си юноша Савла, който пазилъ тия дрѣхи и насърдчавалъ убийцитѣ. Св. първомъченикъ се молилъ въ страданията си: „*Господи, Исусе, приими духъ мой.*“ Послѣдното слово на страдалеца е била молитва за враговетѣ си: „*Господи, не считай имъ това за грѣхъ.*“

§ 5.

Разсѣяние на християнитѣ и распространението на вѣрата въ Самария и по други страни.

Съ убиванието на Св. Стефана Иудеитѣ не ослабили успѣхитѣ на християнството; напротивъ още повече имъ помогнали. Християнитѣ, които до сега живѣли въ Иерусалимъ, се разпрѣснали по Иудея, Самария и др. страни и всѣкъдѣ, къдѣто тий прѣминували, распространявали св. вѣра. Въ книгата Дѣяния Апостолски се разказва за проповѣдъта на единъ отъ диаконитѣ, Филиппа: по неговий примѣръ можемъ да сѣдимъ и за другитѣ проповѣдници на християнството.

Св. диаконъ Филиппъ дошелъ въ Самария и проповѣдвалъ тамъ за Хр. Спасителя. Народътъ, като слушалъ словото на Филиппа и като виждалъ неговитѣ чудеса, повѣрвалъ и се кръстило множество мъже и жени. За това дошло извѣстие въ Иерусалимъ, и отъ тука били проводени въ Самария Апостолитѣ Петръ и Иоаннъ. Тѣй като Филиппъ можлъ да прѣподаде на повѣрвалитѣ само едно тайнство кръщение; то Апостолитѣ възложили ръцѣ на новопокръстенитѣ и прѣподали имъ дароветѣ на Св. Духа (т. е. тий свършили надъ тѣхъ второто тайнство, което сега се извършва чрѣзъ помазание съ св. миро ¹⁾). Подиръ обра-

1) Въ числото на кръстенитѣ отъ Филиппа билъ нѣкой си Симонъ, който прѣди това се занимавалъ съ магичесничество и очудвалъ Самарянитѣ, като се прѣдставлявалъ за нѣкой си великъ. Като виждалъ, че чрѣзъ възложението на апостолскитѣ ръцѣ се подаватъ дарове на Св. Духъ, Симонъ принесалъ на Апостолитѣ пари и просилъ да му продаждъ власть да прѣподава Д. Святий. Апостолъ Петръ му казалъ: „твоего сребро съ тебѣ заедно да загине, защото ти си намислилъ дарѣтъ Божий да получишъ за пари“ и убѣждавалъ го да се покае за своя грѣхъ. Симонъ се уплашилъ, просилъ молитвитѣ на Апостола; нъ раскаянието му не било искрено. Послѣ той станалъ еретикъ, врагъ на църквата и билъ единъ отъ виновницитѣ на мъченическата смъртъ на Апостола Петра. По името на Симона грѣхътъ на духовното святотатство се нарича *симонія*.